

нахόжда добро, и чи є іоіре побече длїженъ да покажи
сéбе си, какъ є достойнъ за Бóжї-атъ гнївъ: слѣдо-
вателнш въ такъвъ тїсенъ слѹчай нѣма ѿнъ дрѹго оу-
вїжнише да бы са ѿправдайлъ, ѿсбѣнь вѣра та, или
сърдечно то оуповѣніе на Іисѹса Христѧ, който за на-
ши тѣ грѣховѣ оумрѣлъ, и сподѣшилъ насъ съ милосер-
дїе то на небеснаго Отца: оваче като са ѿправдїи чрезъ
вѣра та, и прїемни благодатны тѣ силы на святаго
Дѹха, ѿдолжавася неотмѣнно да засвидѣтельствува
ѡбрашеніе то свое съ плодъ на любобъ та, и да оупо-
требава благодатне то содѣстїе за да прѣви до-
брѣ дѣла. За ради това Апостолъ Пантелеймонъ
писалъ, (къ Ефес: в. 8.) гдѣто ѿправданіе то
ѡдѣба на вѣра та, и добры тѣ дѣла постава за иѣ-
жно слѣдствїе изъ това ѿправданіе, “благодатю бо
ѣстѣ спасени чрезъ Ерѹ: и сиѣ не ѿ всѣхъ, Бóжїи во даръ:
не ѿ дѣлъ, да никто же похвалитса: тогѡ во єсмы
твореніе, созданіи во Христѣ Іисѹсъ на дѣла блага.,,

Въ какъвъ разъмъ смысли са себо-

дѣли ѿ закона.

При сѣмъ трѣбва да знаемъ, въ какъвъ разъмъ написалъ
Апостолъ и оніј премудры словеса (къ Рим: 5. 14.)
“и ѿстѣ подъ закономъ, но подъ благодатю., И (къ Гал:
3. 6.) “Нынѣ бо оупразднихомъ ѿ закона, оумѣрше,
имже держими вѣхомъ., не трѣбва да помысли нѣ-
кой, зашо Апостолъ Пантелеймонъ съ тіа словеса презиралъ
и ѿвергалъ Бóжї-атъ законъ: да не бѣде! но да-
ва намъ чрезъ това да знаймы: първшъ, какъ който